Utlåtande LaUU 8/2016 rd– RP 65/2016 rd

Lagutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av värdepappersmarknadslagen och till vissa lagar som har samband med den

Till ekonomiutskottet

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av värdepappersmarknadslagen och till vissa lagar som har samband med den (RP 65/2016 rd): Ärendet har remitterats till lagutskottet för utlåtande till ekonomiutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört
- lagstiftningsråd Janne Häyrynen, finansministeriet
- lagstiftningsråd Ville Hinkkanen, justitieministeriet
- polisinspektör Antti Simanainen, inrikesministeriet
- statsåklagare Ritva Sahavirta, Riksåklagarämbetet
- jurist Pia Ovaska, Finansinspektionen
- kriminalinspektör Erkki Rossi, centralkriminalpolisen
- Associate General Counsel Tapani Manninen, Nasdaq Helsinki Oy
- expert Santeri Suominen, Finlands näringsliv rf
- chefsjurist Tuomas Majuri, Finansbranschens Centralförbund rf
- expert Pauliina Lappeteläinen, Finansbranschens Centralförbund rf
- verkställande direktör Antti Lahtinen, Aktiespararnas Centralförbund rf
- advokat Klaus Ilmonen, Finlands Advokatförbund
- professor Raimo Lahti
- biträdande professor Sakari Melander.

Skriftligt yttrande har lämnats av
- Helsingfors tingsrätt
- Hallitusammattilaiset ry
- Delegationen för stiftelser och fonder rf.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmänt

Syftet med propositionen är att genomföra de åtgärder som krävs för att följa vissa bestämmelser i Europeiska unionens marknadsmissbruksförordning (MAR) och för att genomföra marknadsmissbruksdirektivets bestämmelser om straffrättsliga påföljder för marknadsmissbruk (MAD). Propositionen innehåller därför ett flertal ändringar av 51 kap. i strafflagen (39/1889) som gäller värdepappersmarknadsbrott. Målet är att stärka det harmoniserade system av bestämmelser om marknadsmissbruk så att investerarskyddet och förtroendet för marknaden kan förbättras.

Förordningen är direkt tillämplig lagstiftning och därför måste vissa bestämmelser i värdepappersmarknadslagen delvis upphävas. Sådana bestämmelser ingår i synnerhet i värdepappersmarknadslagens kapitel om fortlöpande informationsskyldighet, marknadsmissbruk och administrativa påföljder.

Vissa av bestämmelserna i förordningen ska, dock med beaktande av bestämmelserna i förordningen, också i fortsättningen föreskrivas nationellt. Sådana är de befogenheter som i lagen om Finansinspektionen föreslås för Finansinspektionen att påföra de administrativa åtgärder och sanktioner som förordningen kräver.

Sammantaget sett anser lagutskottet att propositionen behövs och fyller sitt syfte. Utskottet ser positivt på propositionens mål att förbättra investerarskyddet och öka förtroendet för marknaden. Utskottet tillstyrker lagförslagen men med följande kommentarer. Utskottet koncentrerar sig i utlåtandet på frågor som faller inom dess område och i synnerhet på sådant som gäller administrativa och straffrättsliga påföljder.

Administrativa påföljder

Den helhet av bestämmelser som gäller marknadsmissbruk och som avses i propositionen består i fråga om påföljder precis som för närvarande av ett administrativt och ett straffrättsligt påföljdssystem som går parallellt och som kompletterar varandra. Direktivet reglerar de straffrättsliga påföljderna och avspeglar på flera punkter, liksom den nationella straffrättsliga lagstiftningen, förordningen med dess administrativa sanktionssystem. Det faller sig därför naturligt och praktiskt att de båda påföljdssystemen ska fungera parallellt. Lagutskottet anser det motiverat att det vid de allvarligaste gärningsformerna också ska vara möjligt att förverkliga ett straffrättsligt ansvar.

I fråga om dels maximibeloppen för de administrativa påföljdsavgifter som avses i förordningen, dels förfarandet för att förelägga avgifter, ges det en möjlighet till nationell prövning. Men minimikraven på påföljdsbeloppen är ändå mycket stränga. Enligt propositionen ska 41 a § i lagen om Finansinspektionen ändras så att påföljdsavgifternas maximibelopp höjs rejält (lagförslag 2). Påföljdsavgiften för juridiska personer får när det gäller insiderhandel och marknadsmanipulation vara högst 15 procent av den juridiska personens omsättning eller 15 miljoner euro, beroende på vilkendera som är större. En fysisk person får påföras högst 5 miljoner euro i påföljdsavgift. Lagutskottet anser det därför motiverat att det inte föreslås ytterligare nationell reglering av maximibeloppen utöver det som föreskrivs i förordningen. Lagutskottet förhöll sig avvaktande till de

höga maximibeloppen av administrativa ekonomiska påföljder redan då det förhandlades om förordningen, även om det i princip ansåg det nödvändigt att effektivisera de administrativa påföljderna på unionsnivå (LaUU 1/2012 rd). Det finns skäl att i fortsättningen bland annat fästa avseende vid om maximibeloppet av en påföljdsavgift som påförs en juridisk person står i korrekt relation till maximibeloppet av den samfundsbot som avses i 9 kap. 5 § i strafflagen. Lagutskottet konstaterar att det trots allt är fråga om ett exceptionellt förslag när det gäller administrativa och straffrättsliga påföljder, eftersom en betydande del av regleringen är unionsbestämd och den nationella regleringsmånen mycket snäv.

I samband med totalreformen av värdepappersmarknadslagen (RP 32/2012 rd) reviderades bestämmelserna om administrativa påföljder i grunden. Samtidigt blev förhållandet mellan administrativa respektive straffrättsliga påföljder tydligare. Av den föreliggande propositionen framgår (s. 59) att bestämmelserna om administrativa påföljder redan i samband med tidigare reformer har formulerats med grundlagsutskottets medverkan. Allmänt taget anser lagutskottet att det är ett missförhållande att man i Finland inte på ett enhetligt och konsekvent sätt har utvecklat lagstiftningen om administrativa påföljder och hur de ska påföras.

Reformprogrammet för rättsvården för åren 2013–2025 (Justitieministeriets betänkanden och utlåtanden 16/2013) innehåller en rad åtgärder som gäller administrativa påföljder. Enligt programmet ska eventuella brister i sättet att lagstifta om och bestämma administrativa påföljder utredas och bestämmelserna förtydligas (åtgärd 9). En sådan utredning skulle vara mycket betydelsefull. Utskottet har erfarit att det för närvarande pågår ett nordiskt forskningsprojekt som granskar hur administrativa påföljdsbelopp bestäms och överklagas och hur rättssäkerheten fungerar i detta avseende samt vilka lagstiftningsbehoven är. Utskottet ser mycket positivt på att man redan kommit igång med att titta på behovet av lagstiftning i allmänhet och i anslutning till grunderna för påföljdssystemet i synnerhet.

Lagutskottet noterar att enligt 15 kap. 2 § 4 mom. i värdepappersmarknadslagen i lagförslag 1 ska påföljdsavgift dessutom påföras för försummelse eller överträdelse av följande bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen: närmare bestämmelser och föreskrifter som gäller de bestämmelser som avses i 1—3 mom. i denna paragraf samt sådana bestämmelser i förordningar och beslut som kommissionen antagit med stöd av prospektdirektivet, öppenhetsdirektivet och marknadsmissbruksförordningen. Lagutskottet har dryftat om bestämmelsen är tillräckligt noggrant avgränsad.

Detta sätt att föreskriva är inte nytt och det motsvarar den horisontala och nationella lösning man gick in för i samband med totalreformen av värdepappersmarknadslagen. Den reformen genomfördes med grundlagsutskottets medverkan (GrUU 17/2012 rd) och grundlagsutskottet uppmärksammade inte då bestämmelsen på något särskilt sätt. Sättet att föreskriva motsvarar dessutom gällande 15 kap. 2 § 3 mom. i värdepappersmarknadslagen. En bestämmelse motsvarande den som finns i 15 kap. 2 § 4 mom. i värdepappersmarknadslagen finns dessutom i ett flertal författningar som reglerar finansmarknaden.

Lagutskottet påpekar att det uttryckligen handlar om en preciserande bestämmelse. I 15 kap. 2 § 1—3 mom. i värdepappersmarknadslagen anges de bestämmelser i lagen och i MAR-förordningen vilkas överträdelse resulterar i påföljdsavgift. Också i denna påföljdsavgiftsbestämmelse rör

det sig om en allmän bestämmelse vars närmare innebörd i allmänhet fastställs antingen i föreskrifter utfärdade av Finansinspektionen och i framtiden i synnerhet i kommissionens genomförandeförordningar. Enligt den föreslagna bestämmelsen kan påföljdsavgift också påföras för överträdelse av en sådan nationell norm eller unionsnorm som preciserar de bestämmelser som avses i 1—3 mom. Det är fråga om preciserande lagstiftning eftersom det i detta fall bör anses som en överträdelse av lagen eller MAR-förordningen om någon bryter mot närmare föreskrifter som utfärdats med stöd av lagen eller förordningen.

Finansinspektionens föreskrifter och kommissionens förordningar och beslut ändras ofta. En stor del av de bestämmelser som reglerar finansmarknaden utfärdas dessutom redan nu i form av kommissionens delegerade förordningar och genomförandeförordningar som preciserar och förtydligar rådets och parlamentets EU-direktiv och förordningar. De personer som omfattas av finansmarknadens påföljdsavgiftsbestämmelser är skyldiga att känna till det närmare innehållet i för dem förpliktande normer.

Lagutskottet anser därför att förslaget till 15 kap. 2 § 4 mom. i värdepappersmarknadslagen är godtagbart. Utskottet understryker att påföljdsavgift endast kan påföras för brott mot de *närmare* bestämmelser och föreskrifter som gäller de bestämmelser som uttryckligen nämns i paragrafen.

Straffrättsliga påföljder

Propositionen innehåller en hel del ändringar i strafflagens 51 kap. om värdepappersmarknadsbrott (lagförslag 3). Ändringarna syftar till att genomföra marknadsmissbruksdirektivet (MAD).

Med hänsyn till kravet på exakta och noga avgränsade bestämmelser i enlighet med den straffrättsliga legalitetsprincipen är lagförslagen en aning komplicerade eftersom innehållet är svårt att få grepp om utan noggrann kännedom om vilka EU-normer som finns i bakgrunden. Lagutskottet har dock vägt in det faktum att eftersom området för lagstiftningen i detta fall, dvs. värdepappersmarknaden, är förhållandevis invecklat leder det oundvikligen till invecklad materiell reglering. Men trots det måste de allvarligaste överträdelserna regleras med straffrättsliga bestämmelser. På vissa områden kan aktörerna åläggas en längre gående utredningsskyldighet i fråga om norminnehåll. Enligt motiveringen till bestämmelserna om förbudsvillfarelse i regeringens proposition om straffrättens allmänna läror (RP 44/2002 rd) sägs det att t.ex. den som idkar handel blir tvungen att utreda de specifika yrkesrelaterade normerna samt att bemöda sig om detta också när normerna är oklara.

Likaså har Europadomstolen ansett att kravet på lagstiftningens förutsägbarhet i hög grad är beroende av kontext, lagstiftningens inriktning och antalet objekt för regleringen och deras ställning. En lag kan således uppfylla kravet på förutsägbarhet trots att den som är föremål för regleringen kan vara tvungen att i skälig utsträckning skaffa juridisk hjälp för att bedöma följderna av en viss verksamhet (jfr Cantoni v. Frankrike, dom av den 11 november 1996, 17862/91, punkt 35). Lagutskottet anser att de föreslagna bestämmelserna i princip uppfyller kravet på exakthet och noggrann avgränsning.

Lagutskottet påpekar att 51 kap. 3 § 1 mom. 1 punkten samt 2 mom. som gäller marknadsmanipulation innehåller vissa relativt öppna rekvisit för gärningssättet. Enligt 1 mom. 1 punkten är det

straffbart att manipulera marknaden genom att lägga en order eller inleda en transaktion eller ”någon annan jämförbar verksamhet”. För marknadsmanipulation döms enligt föreslagna 2 mom. också den som manipulerar beräkningen av ett referensvärde genom att lämna falska eller vilseledande uppgifter eller”genom att agera på något annat jämförbart sätt”. Det öppna begreppet ”någon annan jämförbar verksamhet” i 1 mom. 1 punkten har emellertid knutits till att verksamheten måste vara jämförbar med affärsverksamhet. I paragrafens 2 mom. har begreppet annat jämförbart sätt avgränsats så att det förutsätts att agerandet till sin betydelse måste kunna jämföras minst med att lämna falska eller vilseledande uppgifter. Bestämmelsen innehåller ytterligare rekvisitselement som ringar in vad som ska betraktas som straffbart förfarande. Med stöd av det som sägs ovan anser lagutskottet att den föreslagna bestämmelsen uppfyller den straffrättsliga legalitetsprincipens krav på exakthet och noggrann avgränsning.

De föreslagna formuleringarna kan motiveras också med att marknadsmanipulation kan ske på många olika sätt och utvecklingen av handelsplattformar kan påverka tolkningen av vad som ska anses vara marknadsmanipulation. I skäl 38 i ingressen till marknadsmissbruksförordningen nämns nya former av handel och nya strategier som kan vara förknippade med missbruk.

Sådan annan verksamhet som avses i 1 mom. 1 punkten kan vara t.ex. transaktioner som inte genomförs (se även skäl 46 i ingressen till MAR-förordningen).

Vid bedömningen av uttrycket annat agerande i paragrafens 2 mom. är det väsentligt att agerandets betydelse och effekt kan jämställas med lämnande av falska eller vilseledande uppgifter, alltså att agerandet har lett till att beräkningen av ett referensvärde manipulerats. Det är med andra ord fråga om att bedöma konsekvenserna av agerandet. Med annat agerande kunde exempelvis avses felaktigt mottagande eller bedömning av uppgifter som är relaterade till beräkningen av ett referensvärde (se skäl 44 i ingressen till MAR-förordningen), felaktig beräkning av ett referensvärde eller underlåtenhet att korrigera en felaktig uppgift under omständigheter där det föreligger en skyldighet till detta exempelvis på basis av ett avtal om informationsbehandling. Lagutskottet understryker att begreppet på det sätt som direktivet förutsätter också omfattar felaktig beräkning utifrån korrekta uppgifter, eftersom det till sin betydelse kan anses jämförbart med att lämna falska eller vilseledande uppgifter.

Lagutskottet anför att ekonomiutskottet i sitt betänkande beaktar de ovan nämnda exemplen som relaterar till 51 kap. 3 § 1 mom. 1 punkten och 2 mom. i strafflagen.

Enligt propositionsmotiven ska vid tillämpningen och tolkningen av 51 kap. 3 § inte bara marknadsmissbruksdirektivet utan dessutom bestämmelserna i artikel 12 i MAR och tolkningspraxisen i fråga om dem beaktas (s. 47). Lagutskottet understryker att hänvisningen till tolkningspraxis avser den allmänna tolkningseffekten av unionsrätten. Tolkningseffekten gäller inte enbart direktiv utan även förordningar och EU-domstolens praxis. När en nationell domstol dryftar en tolkning i enlighet med unionsrätten måste den beakta den som en helhet på samma sätt som EU-domstolen har tolkat den. Men tolkningen får inte heller utvidgas så att den sträcker sig längre än straffbestämmelsens formulering eftersom avsikten inte är att det straffrättsliga ansvaret ska uppkomma eller skärpas enbart med stöd av direktivet eller förordningen. Det ankommer på den nationella domstolen att avgöra om den nationella lagstiftningen möjliggör en tolkning som överensstämmer med tolkningen av unionsrätten.

Lagutskottet föreslår att ekonomiutskottet i sitt betänkande lyfter fram det som sägs ovan om tolkningseffekten.

I förslaget till 51 kap. 6 § 1 mom. 6 punkten i strafflagen definieras spotavtal avseende råvaror med en hänvisning till artikel 3.1.15 i marknadsmissbruksförordningen. För tydlighetens skull påpekar lagutskottet att definitionerna i förordningen och strafflagen är överensstämmande till denna del och omfattar även sådana terminavtal som avses i stycke 15 i den nämnda artikeln.

Förhållandet mellan administrativa och straffrättsliga påföljder

Under sakkunnigutfrågningen har det föreslagits att strafflagens bestämmelser om värdepappersmarknadsbrott kunde kompletteras med en begränsning i fråga om administrativa påföljder t.ex. på det sätt som föreskrivs i 29 kap. 11 och 12 § i strafflagen. Detta med hänsyn till principen om ne bis in idem (dubbelbestraffning) samt till självinkrimineringsskyddet.

Lagutskottets uppfattning är att begränsningsbestämmelserna i 29 kap. 11 och 12 § i strafflagen behövs först och främst för att förenkla och snabba upp processen kring de mängdbrott de avser. Bestämmelserna gör det möjligt att avstå från åtgärder redan i förundersökningsfasen för att straffprocessen inte ska belastas med ärenden som bedöms utmynna i en administrativ påföljd. Men enligt utskottets uppfattning kan värdepappersmarknadsbrott inte anses som mängdbrott där en sådan reglering skulle behövas. Utredningen av värdepappersmarknadsbrott kan koordineras myndigheterna emellan varvid den inte belastar rättssystemet på ett oskäligt sätt.

Lagutskottet poängterar att förbudet mot dubbelbestraffning (ne bis in idem) inte faller tillbaka på strafflagens särskilda bestämmelser utan bland annat på artikel 4 i tilläggsprotokoll 7 till Europakonventionen och på bestämmelsen om lagfästa garantier för en rättvis rättegång i 21 § 2 mom. i grundlagen (se t.ex. GrUU 17/2013 rd, s. 3/I). Förbudet gäller alla brottmål. För tydlighetens skull är det alltid nödvändigt att skriva in förbudet i samband med bestämmelser om att avstå från åtgärder. Om 51 kap. i strafflagen kompletterades med en bestämmelse om förbud mot dubbelbestraffning utan någon bestämmelse om att avstå från åtgärder skulle en sådan konstruktion närmast orsaka förvirring. Man skulle fråga sig varför det just i samband med dessa brott är nödvändigt att understryka förbudet mot dubbelbestraffning trots att förbudet gäller i alla straffprocessuella sammanhang.

Utskottet noterar samtidigt att det i 40 § 3 mom., 42 § 3 mom. och 43 a § 2 mom. i lagen om Finansinspektionen föreskrivs om förbud mot dubbelbestraffning i samband med administrativa påföljder.

När det gäller skyddet mot självinkriminering konstaterar utskottet att det fundamentalt handlar om rätten att i brottmål vägra vittna mot sig själv samt rätten att låta bli att medverka till att ens egen skuld bekräftas. Detta skydd är ett av kriterierna för en rättvis rättegång i linje med 21 § i grundlagen (GrUU 39/2014 rd, s. 4 och RP 309/1993 rd, s. 79/I). Även Europadomstolen har i sin praxis ansett att självinkrimineringsskyddet hänför sig till kärnområdet för en rättvis rättegång enligt artikel 6.1 i Europakonventionen (t.ex. i fallet Saunders mot Förenade konungariket, 17.12.1996).

Självinkrimineringsskyddet ska beaktas i såväl förfarandet för administrativa sanktioner som i straffprocessen. Utskottet menar dock att det inte krävs särskilda bestämmelser om självinkrimineringsskyddet specifikt för värdepappersmarknadsbrott.

I 17 kap. 25 § 2 mom. i rättegångsbalken föreskrivs om förbud att utnyttja bevis som inhämtats i strid med självinkrimineringsskyddet. Om uppgifterna har lämnats i ett förfarande som kan jämställas med en straffprocess ska självinkrimineringsskyddet beaktas på samma sätt som i ett brottmål (se RP 46/2014 rd, s. 91).

Lagutskottet påpekar vidare att inte heller exempelvis 29 kap. 11 och 12 § i strafflagen nämner skydd mot självinkriminering utan endast förbudet mot dubbelbestraffning. Sammantaget anser utskottet att den föreslagna lagstiftningen är motiverad.

Definitionen av närstående person

I artikel 3.1.26 i förordningen (MAR), som är direkt tillämplig, definieras begreppet närstående person. Definitionen spelar roll bland annat med tanke på den skyldighet att underrätta som i artikel 19 åläggs personer i ledande ställning i fråga om affärstransaktioner, eftersom inte bara dessa personer utan också deras närstående är skyldiga att anmäla sina värdepapperstransaktioner.

Lagutskottet har diskuterat tolkbarheten på grund av olika språkversioner av artikel 3.1.26.d som gäller juridiska personer, stiftelser och handelsbolag. Det är oklart om också sådana sammanslutningar där ledningsuppgifter utförs av en person i ledande ställning eller en denne närstående person utan att dessa har innehav i sammanslutningen omfattas av lagrummet. Enligt uppgift har processen för att korrigera översättningsfelet förts till rådet och parlamentet för behandling. Det är dock sannolikt att den tolkning som gjorts av den nuvarande finskspråkiga versionen kvarstår, eftersom den motsvarar den formulering som ursprungligen godkänts av rådet och parlamentet och som det rådde politisk enighet om. De finländska marknadsparterna bör därför bereda sig på att förordningen kommer att tolkas på ett sätt som stämmer överens med den finskspråkiga versionen. I praktiken innebär det att begreppet närstående person också tillämpas i sammanslutningar där ledningsuppgifter utförs av en person i ledande ställning eller en närstående person utan att dessa har innehav i sammanslutningen.

Lagutskottet konstaterar att den anmälningsskyldighet som avses i artikel 19 eller tolkningen av skyldighetens innebörd saknar relevans för tillämpningen av de föreslagna bestämmelserna i strafflagen och i stället ska bestämmelserna om administrativa påföljder tillämpas. Det är lämpligt och självklart att Finansinspektionen i sin tillsyn och tillämpning ska beakta de möjligheter till avvikande tolkningar som påpekats ovan fram till dess att en gemensam tolkning inom EU har lagts fast. Finansinspektionen har redan i offentligheten meddelat att den inte kommer att ingripa med administrativa påföljder så länge rättsläget är oklart.

Ledningens affärstransaktioner och innehav

I diskussionen kring artikel 19 i MAR-förordningen med anmälningsskyldigheten för personer i ledande ställning och dem närstående personer har utskottet observerat att artikeln inte innehåller

något krav på att tillhandahålla uppdaterade uppgifter om ledningens sammantagna innehav. Investerarna blir därför tvungna att själva ta reda på innehavet genom att kombinera uppgifter i börsmeddelanden om transaktioner.

Lagutskottet konstaterar att anmälningsskyldigheten baserar sig på den direkt tillämpliga MAR-förordningen. Enligt utredning har regeringen inte på denna punkt och i överensstämmelse med regeringsprogrammet ansett det ändamålsenligt att föreslå nationella bestämmelser med längre gående förpliktelser än i EU-bestämmelserna. MAR-förordningen innehåller endast en förpliktelse att utan dröjsmål offentliggöra transaktioner av personer i ledande ställning och dem närstående personer. Däremot finns det ingen skyldighet att uppge dessa personers totala innehav eller att publicera uppgifterna på bolagens webbplatser. Uppgifterna om innehavet är emellertid offentliga och finns tillgängliga bland annat i bolagens årsberättelser och aktieägarförteckningar.

Lagutskottet menar att bland annat investerare skulle ha nytta av att snabbt få reda på ledande personers och dem närstående personers totala innehav och det skulle också öka transparensen på marknaden. Det är motiverat att följa hur lagstiftningen fungerar i detta avseende och i framtiden överväga om det finns behov av kompletterande nationell lagstiftning. Dessutom finns det skäl att överväga en precisering av lagstiftningen så att anmälningarna om ledande personers och närstående personers transaktioner ska läggas ut på bolagens webbplatser för en viss tid.

Beredning av en straffbestämmelse för en grov gärningsform av informationsbrott

Syftet med propositionen är att sätta i kraft marknadsmissbruksdirektivets (MAD) bestämmelser om straffrättsliga påföljder för marknadsmissbruk. Av propositionsmotiven framgår att det i ett tidigare propositionsutkast ingått ett förslag till en straffbestämmelse för en grov gärningsform av informationsbrott. Förslaget grundar sig inte på någon förpliktande bestämmelse i direktivet. Förslaget om en ny straffbestämmelse om grovt informationsbrott fick dock ett motstridigt mottagande och överfördes till den fortsatta beredningen.

Under den fortsatta beredningen är avsikten att med beaktande av den tidigare responsen utvärdera det nationella behovet av en straffbestämmelse för en grov gärningsform av informationsbrott, sägs det i propositionen. Informationsbrotten kan ta sig så många olikartade uttryck att den nuvarande straffskalan inte nödvändigtvis kan anses vara tillräckligt sträng i de allvarligaste fallen. Ett informationsbrott riktar sig vanligtvis mot en stor skara investerare och aktieägare och kan därför orsaka omfattande och direkta ekonomiska skador på många håll. Informationsbrott undergräver dessutom tilltron till marknaden och bromsar dess effektivitet och den internationella konkurrenskraften. Brotten kan på ett allvarligt sätt påverka investerarnas, hushållen inbegripna, benägenhet att investera och placera sina pengar på värdepappersmarknaden. De allra grövsta brotten och den därpå följande misstron kan också ha konsekvenser utanför värdepappersmarknaden. Informationsbrott på värdepappersmarknaden kan inte heller anses mindre klandervärt än missbruk av insiderinformation, marknadsmanipulation eller andra ekonomiska brott.

Lagutskottet anser att det finns allt skäl att under den fortsatta beredningen utvärdera frågan om behovet av nationell lagstiftning om detta. Under beredningen bör det också utredas om gärningen kan anses bestå av sådana faser som skulle motivera kriminalisering av försök. Med beaktande av den brådskande tidtabellen för att sätta i kraft de bestämmelser som förordningen och direkti-

vet kräver anser lagutskottet att det finns skäl att i den lagstiftning som föreslås i propositionen bara ta in de bestämmelser som unionslagstiftningen förpliktar till.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Lagutskottet föreslår

att ekonomiutskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors 19.5.2016

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Kari Tolvanen saml
medlem Laura Huhtasaari saf
medlem Katja Hänninen vänst
medlem Emma Kari gröna
medlem Niilo Keränen cent
medlem Katri Kulmuni cent
medlem Suna Kymäläinen sd
medlem Antero Laukkanen kd
medlem Sanna Marin sd
medlem Mika Niikko saf
medlem Johanna Ojala-Niemelä sd
medlem Antti Rantakangas cent
medlem Mari-Leena Talvitie saml.

Sekreterare var

utskottsråd Mikko Monto.